

عنوان مقاله:

اخلاق و زیباشناسی در فلسفه ویتنگشتاین

محل انتشار:

کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

میثم قائیدوند - کارشناس ارشد فلسفه

خلاصه مقاله:

ویتنگشتاین در تنها کنایی در دوران حیاتش به چاپ رسانید. یعنی تراکتاتوس تنها یکبار از واژه زیبا شناسی استفاده کرده و آن را با اخلاق یکی دانست «اخلاق آیینک و زیباحسبک (زیباشناسی، حس زیبایی) یک چیزند». ممکن است، وحدت اخلاق و زیبایی شناسی از این امر نشأت گرفته باشد که هر دو به حوزه امور ناگفتنی تعلق دارند. از آنجا که ویتنگشتاین جهان و هر آنچه در آن است را به حوزه امور گفتنی متعلق می داند؛ یعنی اموری که با گزاره‌های منطقی قابل بیان است. هر چه که از جهان خارج باشد را به حیطه امور ناگفتنی یا همان نشان دادنی مربوط میدانند، از این رو در دستگاه فلسفی وی امور ارزشی همچون دین، اخلاق و زیبایی شناسی به حیطه ای خارج از جهان‌تعلق دارند و قابل بیان نیستند؛ اما آیا این تنها دلیل وحدت بخش میان اخلاق و زیبایی شناسی است؟ به اعتقاد بسیاری از مفسران اخیر ویتنگشتاین، این دو مقوله به دلایل دیگری با هم اتحاد دارند. نگرستن از وجه ابدی، حیات شادکامانه و حیرت از راز وجود از دیگر وجوه اشتراک میان اخلاق و زیبایی شناسی میباشد که باعث یکی شدن این دو گردیده است. در این مقاله که به روش کتابخانه ای نگاشته شده، به بررسی جداگانه هر یک از این موارد پرداخته و در پایان با توجه به مطالب ذکر شده به نتیجه می رسیم که ویتنگشتاین این دو را یکیمی داند.

کلمات کلیدی:

ویتنگشتاین، زیبایی شناسی، بامعنا، گفتنی، نشان دادن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/301289>

